

Cengiz Aktar: Kurucu kötülüğün 104. yıl dönümü

Posted on 23/04/2019

Sanmayın ki Antalya'da 12 Nisan'da cereyan eden olaylı NATO Parlamenterler Asamblesi toplantısında ev sahipleri ve de soykırım inkârcıları Çavuşoğlu ile Şentop'un dünyanın gözü önünde becerdiği rezillikten bahsedeceğim.

24 Nisan'ı Ermeni Soykırımı anma günü olarak ilân eden Fransa'nın o toplantıya katılan iki milletvekiline akılları sıra ayar vermeleri meselesinden...

Ermeni medeniyetinin merkezlerinden Van'da 18 ilâ 24 Nisan arasında toplantı ve gösteri yasağından da bahsetmeyeceğim. İlin Edremit, Çaldıran ve Tuşba ilçelerinde yerel seçimleri kazanan HDP'li adaylara, KHK ile kamu görevinden ihraç edildikleri gerekçesiyle mazbataları verilmedi. Yasağın gerekçesi taşkınlık olmasınmış. Ancak günlere bakınca ezkaza bir soykırım anması filan olur diye önlemi de almış sanki mülkî âmir.

Cumartesi Strazburg'da İnsan Hakları Avrupa Mahkemesi'nin önünde meşum Talat Paşa Komitesi'nin çağrısıyla Avrupalı inkârcı Türklerin yaptığı şamatadan da bahsetmeyeceğim. Üstelik o Mahkeme ifade özgürlüğü adına inkârcı Doğu Perinçek'i aklamış, ama şürekâsı kararı "baak soykırım olmamış" olarak yorumlayıp Türkiye kamuoyuna satmışken...

1915-16 Ermeni Soykırımı ile 2019 Türkiyesi arasındaki ilişkiyi okumaya çalışacağım.

Ne alakası var demeyiniz, Türkiye'nin "kurucu kötülüğüdür" Ermeni Soykırımı.

Bu felaketin ve Osmanlı bakiyesi tüm diğer gayrimüslim vatandaşların bir yolu bulunup

külliye tasfiyesi ve bu tasfiyenin verilmemiş hesabı üzerine inşa edilmiş bir sistemin sağlıklı olması mümkün müdür? Bu devasa medeniyet kaybı bugünümüzü nasıl belirler, birkaç misal üzerinden anlamaya çalışalım.

Soykırım üzerine oturan sistemin siyasî, toplumsal yapıtaşları “eşit vatandaşlık reddiyesi”, “gasp/talan”, “sorumsuzluk/hesap sormama/cezasızlık”, “unutturma/ezber/sorgulamama” kültürlerinden sadece birkaç misal.

Eşit vatandaşlık konusunda bugünkü sorunsalla 20. yüzyıl başındaki farklı değiller. Her ikisinin özünde iktidarı kıskançça paylaşmama inadı yatar.

Gayrimüslimler, kurulmakta olan ulusun Müslümanlarla eşit parçası olarak kabul edilecek miydiler edilmeyecek miydiler? Edilmediler ve asırlardır yaşadıkları topraklarda çeşitli yollarla yok edildiler.

Bugün de Kürdler kurulmaya çalışılan demokrasinin Türkler kadar parçası kabul edilecekler mi, edilmeyecekler mi?

Cevabı yok. Ama 1923'ten bu yana uygulamalar, emareler edilmeyecekleri yönünde.

Sırf şu son seçimde yaşanan kepezeliklere baksak yeter. Bir yanda tek yönlü bir “Kürd açılımı”, Kürdlerden Türklere doğru, batıdaki belediyelerin müzmin Kürd düşmanı siyasi partilerce kazanılmasına önyak olan taktik...

Diğer yanda İmamoğlu'na mazbata verilmesini neredeyse rejim değişikliği mertebesine çıkaran coşkunun, en az İstanbul kadar hukukdışılığın yaşandığı ve yapılan itirazların bir tanesinin dahî dikkate alınmadığı sayısız Kürd belediyesi için nasıl da kör ve sağır olması...

Taa Tanzimat'tan beri toplumsal tahayyülü belirleyen ve Ermeni Soykırımı ile doruğa ulaşan

“millet-i hâkime/millet-i mahkûme” ilişkisindeki iktidar sahibiyle ikinci, üçüncü sınıf vatandaşlar arasındaki kalıtımsal eşitsizlik!

Gasp/talan kültürü eşitsizlikle yakından ilişkilidir. “Kâfirin malı Müslümana helâl” diyen, fütûhat hakkından süzülüp gelen, bitmez tükenmez, tek taraflı bir hak talebidir bu.

Özür dilemez diletir, duygudaşıktan azadedir. Bu topraklarda yok edilen gayrimüslimlerin mal varlıklarının neredeyse tümü gasp ve talan edildi. Elllerinde kalan bir avuç vakıf malını muhafaza etmek için nasıl mücadele ettikleri mâlum.

Bugün gasp/talan kültürü artık herkese uzanıyor. Betondan gerekçe hıyanet! Hain olan veya varsayılan kim var kim yok malı mülkü müsadere edilebiliyor. Kürd beldelerinde yaşatılanlar ortada, keza Gülen Cemaati’ne mensup olan veya oldukları farzedilenlere sorgusuz sualsiz yaşatılanlar.

Vaktinde Ermenilere uygulanan o hüküm bir kere verildikten sonra, yaşama hakkı dâhil her hak gasp edilebilir. Mubah ve meşrudur.

Ve hesabı sorulmaz, cezasızdır! Erdoğan rejiminin Türkiye’de birkaç yıl içerisinde yarattığı muazzam boyutlardaki kurumsal ve ahlâkî enkazın bu kadar kolay gerçekleşmesinin ve kabul görmesinin nedeni doğrudan doğruya soykırımdan kaynaklanan sorumsuzluk, hesap sormama ve cezasızlık kültürü değil midir?

Tek istisna devlete karşı işlenmiş suçlardır, sadece bunlar cezasız kalmaz.

Bir sonraki aşama ise unutmama/unutturma sarmalıdır.

Kötülük paradigmasına iki misal verelim. İlki daha geçende 12 Nisan’da görülen ve 12 Eylül’ü ebediyen örtbas eden dava. Pek kimse ilgilenmedi, Baskın Oran haricinde. Bakın ne

diyor: “Darbeyi yapan ‘Beşibiyerde’ generaller, 82 Anayasası Geçici Md. 15’le yargılanmaya karşı kendilerini korumaya almışlardı.

Bu madde, “Yetmez Ama Evet” sloganının öne çıktığı 2010 Referandumu’yla kaldırılınca çok sayıda suç duyurusu geldi ve Ocak 2012’de tarihimizde ilk kez darbecilere dava açıldı. Çok sayıda kuruluş ve benim de aralarında bulunduğum 12 Eylül mağduru davaya müdahil olarak katıldı.

Beş generalden o sırada hayatta bulunan ikisi (Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya) ‘Anayasayı ve TBMM’yi cebren ortadan kaldırmak’ suçundan yargı önüne çıkarıldı. TV’den hatırlarsanız, sorgulara, yatağa yatıp cevap verdiler. Ankara 10. Ağır Ceza bu ikisini Haziran 2014’te müebbet hapse çarptırdı ve rütbelerinin sökülmesine karar verdi.

Dosyanın temyizde olduğu yıllarda iki darbeci ölünce, Yargıtay 16. Ceza Dairesi davayı düşürdü. Yerel mahkeme bu karara uydu. Dosyanın tekrar gittiği Yargıtay kararı bu sefer usulden bozdu. Dava yine Ankara 10. Ağır Ceza’ya döndü ve 12.04.2019’a gün verildi.”

O günkü celseden şu hüküm çıktı: “1) K. Evren ve T. Şahinkaya’ya açılan kamu davasının ölüm nedeniyle ortadan kaldırılmasına; 2) Sanıkların mirasçılarına bıraktıkları malların müsaderesine yer olmadığına; 3) Sanıkların TSK’yle ilişkilerinin kesilmesine yer olmadığına...”

Sözün özü, tıpkı soykırım gibi 12 Eylül 1980 darbesi de rejimin pek bayıldığı ifadeyle “yok hükmünde” damgasıyla ortadan kaldırıldı.

İkinci misal şu sırada gözümüzün önünde cereyan ediyor.

Milli ve yerli muhalefet seçim kampanyası esnasında ısrarla “Cumhurbaşkanının meşruiyetini sorgulamayacağız” diyordu. Dikkat buyurun, 7 Haziran 2015 seçimi sonrasında

hileyle kotarılan devasa siyasi gasp dâhil, memleketin başına gelenlerin baş sorumlusunun meşruiyetini sorgulamayacağız deniyor.

En sıradanından başlayalım, belediye borçları meselesi. Kılıçdaroğlu haftasonu gazetecilere: “Borçlar var mı? Evet borçlar var. Ama belediye başkanlarımıza şunu söyledik; sakın ola ki enkaz devraldık edebiyatı yapmayın. Bu göreve talip olmuşsanız, gereğini yapacaksınız. Baştan ağlaşmak ‘efendim mahvolduk, ben nasıl yöneteceğim’ diye bir atmosfer asla yapılmayacak” dedi.

Rejim belediyelerde, halkın malını afiyetle talan ettiği için ortaya devasa bir enkaz çıkmış; ayrıntılar herkesin gözü önünde, milli muhalefet bön bön “asla hesap sormayacağız” diyor.

Belediye borçları ya da mali enkaz meselesinin temelinde siyasî kültürümüzün, herkesin can-ı gönülden kabullendiği temel taşlarından biri, “devr-i sabık yaratmayacağız” “ilkesi” yatar. Taa soykırımdan beri.

Hemen yanibaşında da “yanına kâr kalma”! Hiçbir zaman hesabı sorulmamış, yapanların daima yanına kâr kalmış olan kötülükler, suçlar müzesidir Türkiye.

Ve bile bile yaratılmayan devr-i sabıklar üst üste bindikçe kötülüğü sindirme kapasitesi artar, yeni kötülük olağanlaşır.

Sonuçta kötülükleri hep unutmak üzere inşa edilmiş zımnî bir toplumsal sözleşmedir söz konusu olan. Doğal uzantısı da sorgulamama ve ezbercilik kültürüdür.

Bugün totaliter rejimin seçimle gideceğine inanmak isteyen analizciler bu olasılığı, tam da devr-i sabık muhasebesi yapılmayacağına dayanarak ummaktadırlar. Seçimde kaybedince hiçbir şey olmamış gibi kuru pasta ve çayla devir teslim yapılacak, muhalefet iktidar olacaktır.

Rejim de kendisinden hesap sorulmayacağını bildiği ölçüde köşesine, daha doğrusu köşküne çekilecektir. Zira öbür türlü, bu kadar kötülüğe bulaşmış, her bakımdan tarihî boyutta enkaz yaratmış bir rejim neredeyse Nuremberg Mahkemesi ayarı bir yasal sürece tâbi tutulmalıdır. Ne ki memleket siyasetinin böyle bir fıtratı kat'iyen yoktur.

Gelgelelim, asırdır biriken kötülükler istendiği kadar unutulsun, unutturulsun diyetleri toplumsal çürüme olarak geri dönüyor. Şu sıralarda etkilerini şiddetli sarsıntılarla yaşamaya başladığımız çürüme.

Böylesine çürümüş bir toplum tabii ki Recep Tayyip Erdoğan üretir. İşin ironik tarafı, birikmiş kötülüğün diyetini ödeten de O'dur. "Allah'ın olmayan sopası" türünden...

Kaynak: Ahvalnews